

dog næppe nogen gøre. Naar man derfor nedenfor foreslaar en særegen Regel til Fordel for Børnene, og dermed for Enken, efter en afdød reel Apoteker, er dette mere af et vist Billighedshensyn og uden Anerkendelse af nogen „reel“ Ret for Børnene.

Et Mindretal (Wenzon, Hansen, Hempel og Strøberg) kan vel gaa med til, at ogsaa den reelle Apoteker som Regel selv skal lede Driften af sit Apotek (hvad de jo ogsaa nu gør) samt have Bolig saa nær dette, som Tilsynet med den daglige Drift kræver, men nærer Tvivl om Nytten af Forbudet mod Forpagtning, hvilket jo, da Privilegiet er salgbart, meget let kan omgaaes under Form af Salg. Og vi formaa ikke at se, hvilken Interesse Staten og Publikum skulde have i at kunne hindre en Forpagtning, naar de ikke kunne hindre et Salg. Forholdet stiller sig jo her ganske anderledes end for de personlige usalgbare Privilegier, hvor Forbudet virkelig kan overholdes. I den norske Bestemmelse af 24de December 1874 (se Sp. 3219) forbydes det ogsaa kun personligt privilegerede Apotekere at bortforpagte. Vi kunne heller ikke se rettere end, at den sgl. Resolution af 23de December 1842 udtrykkelig giver de reelle Privilegiehavere en Ret, naar det siges, „at det i Henseende til de allerede eksisterende Apoteker, som tidligere have været Genstand for Overdragelse, maa have sit Forblivende ved den hidtil fulgte Fremgangsmaade“, samt endvidere ved Dmtalen af de nye personlige Apotekere fremhæves: „Hvorvidt sige Apotekeres Enker kunne tilstedes at fortsætte Næringen under den i Forordningen af 4de December 1672 § 12 foreskrevne Betingelser, forbeholde vi os i mødende Tilfælde nærmere at bestemme“. At de reelle Apotekeres Enker kunne fortsætte Næringen, er altjaa herefter givet. Fratager man dem nu denne Ret berøver man faktisk de reelle Privilegier en Del af deres lovlige Værdi, idet de eventuelle Enker blive tvungne til at sælge inden en vis kort Frist, og de kvalificerede Købere ville sikkert vide at benytte sig heraf. Da det nu tilmed er meget sjældent, at en Enke har beholdt et salgbart Privilegium, naar det ikke har været af Hensyn til Børn, der senere have overtaget det, og da der ikke foreligger noget Eksempel paa, at det Offentlige kan siges at have lidt Skade herved, forekommer det os unødvendigt og uretfærdigt at paahyde en Art Tvangs salg, der rimeligvis vil skade Sælgeren, men næppe gavne nogen, i alt Fald ikke Publikum. Den norske Lov af 6te Juni 1877 (se Sp. 3221) gælder ogsaa kun Udelukkelse af Enker efter personlige Apotekere. Det vil formentlig være fuldt ud tilstrækkeligt at bestemme, at de samme Regler, som anvendes i Apotekeres Sygdomstilfælde med Hensyn til Bestyrere, gøres gældende her, naar en Enke skulde ville beholde Privilegiet.